

"You're never satisfied - If you ever change your mind you'll see - That you could be satisfied with me
Baby you criticize my every move - Maybe we'll make it somewhere down the line
That you could be satisfied with me - You can be if you wanna be"

Spolnost in predsodki do drugačnih

Kdo je drugačen; kaj pomeni biti drugačen? In kakšno vezo ima drugačnost s spolnostjo, predvidevši, da vemo kaj je spolnost. Ali drugačni ljudje seksajo? Ali so spolna bitja? V mislih imamo tiste, ki jih preproste bralke prepoznajo kot invalide. Sicer je beseda žaljiva, a tokrat bomo šli mimo tega. Da, besedilo je namenjeno bralkam, starim do 30 let, čeravno ni nobenega razloga, da ga ne bi brali tudi drugi ljudje ... Ali so invalidi spolna bitja, pravzaprav ni butasto vprašanje, če pomislimo, da ne seksajo veliko. Ker se z njimi veliko pogovarjamo, vemo, da pretežno nimajo tovrstnih izkušenj. V mislih imamo moške invalide. Nasproti njim postavljamo ženske, ki ne sodijo v rubriko »invalid«. Zakaj taka delitev? Osebna odločitev.

Velikokrat dobimo ugovor, češ, zakaj toliko dvigovanja prahu okoli invalidov in spolnosti, saj tudi »normalni« ljudje ne seksajo veliko in nimajo zadovoljnega spolnega življenja. Prvi odgovor je tak: v teh časih, ko je na tv ekranih toliko razvrata, je normalno, da normalni ljudje niso zadovoljni, ker niso zadovoljeni. Kljub temu, da prostitutke delajo nadure, se raven zadovoljnosti ne zviša. Tudi zato, ker je prostitucija kot storitev na nizki kvalitativni ravni. To se kaže tudi po tem, da invalidi, ki si drznejo narediti korak bližje k svoji zadovoljivosti, tudi tukaj naletijo na gluha ušesa. Ker invalidi niso normalni, saj se ljudje v večini do njih ne vedejo normalno, je tudi odnos do njihove spolnosti temu primeren. V prostituciji se to kaže kot redka pripravljenost soočanja z invalidnim telesom. Prijazne in srčkane prostitutke, ob katerih stranka ne bi imela občutka, da gre zgolj za mehanizacijo, ampak da gre tudi za nek odnos, ko je obema prijetno, so prava redkost.

Drugi odgovor je tale: če je nekdo pripravljen trditi, da tudi normalni ljudje ne seksajo veliko, je to žalostno in bi se morali zamisliti nad tem, zakaj ni v njihovih vrstah več dvigovanja prahu okoli tega. Pogovori, ki smo jih opravili z deklety, so jasno

Ali so invalidi spolna bitja, pravzaprav ni butasto vprašanje, če pomislimo, da ne seksajo veliko.

pokazali, da je problem v predsodkih, ki se jih dekleta zavedajo, vendar tega ne zmorejo priznati do tiste ravni, ko bi problem spolnosti invalidov postal problem normalnih ljudi. Tako se ta problem pri invalidih giblje na drugih ravneh, pod drugačnimi pogoji in je podvržen drugačnim mehanizmom, ki ga

oblikujejo. Zato zahteva drugačen pristop pri poskusu reševanja. Prav zaradi tega je potrebno na tem področju dvigovati prah, saj je opozarjanje prvi korak k prebuditvi deklet, ki so zaspale, ko je bog govoril, da je pri invalidih treba ljubiti tudi spolnost, ne samo svoje občutke krivde, ki omogočajo druženje z njimi. Invalidi sami so povedali, da ne želijo imeti bataljona prijateljic, ki se z njimi smejejo in jih podpirajo v njihovem bednem življenju. Če že mora biti bataljon, naj bo bataljon ljubic.

Druženje z invalidi zaradi občutkov krivde kaže na razcep, saj bi iz istega razloga lahko z njimi seksale, pa do tega ne pride. Iz tega sledi interpretacija, da je spolnost nekaj, kar kaže na tegobe ljudi. Glavna tegoba je hendikep, ki je univerzalen in velja za

vsakega človeka. Ker je invalidnost očiten hendikep, je seks z invalidom priznanje posameznic, da so hendikepirane. Odpori ob misli na seks z invalidi kažejo na zavračanje lastnega hendikepa.

Prostitutke, ki zavračajo invalide, čeprav gre zgolj za posel, niso nič bolj odprte samo zato, ker seksajo za denar. Serijski dostop do odprtine na telesu, kamor vstopajo stranke, nič bolj ne kaže na odprtost, kot to kaže vstop v frizerski salon, kjer so, mimogrede, invalidi dobrodošli kot vsak drug človek. Takšne prostitutke imajo prav tako težave s hendikepom kot druga dekleta.

Na Danskem to težavo rešujejo z zakonodajo. Zavedajo se, da spolni akt blagodejno vpliva na telo in duha. Ob tem nihče ne govori o čustveni pogojenosti. Ni nujno res, da je seks boljši, če se imamo radi. Postavljamo drugačno hipotezo: radi se imamo, če je seks dober. Da dekleta nimajo rada invalidov in jih ne ljubijo pomeni, da ne verjamejo v kvaliteto in kvantiteto takšnega početja. Splošno prepričanje, da se moški v postelji želi dokazati, je napačno, zato ponujamo drugačno: moški si želijo biti zadovoljni. Ni res, da uživajo že zato, ker ženska kaže zadovoljstvo, ko jo on v znoju zadovoljuje. Pravzaprav je moški ob takšnem dokazovanju praviloma utesnjen.

Moški se torej v postelji ne želi dokazovati. Invalidi pa se niti ne morejo. Kljub temu, da jih mnogokrat obdajajo mašine (vozički, respiratorji, razne opornice in drugi pripomočki, ki jim lajšajo življenje – tu in tam se najdejo tudi spolni pripomočki), pa je prav to dejstvo ovira dekletom za navezovanje seksualnih stikov. Če se med seksom z moškim lahko prikrito obnaša, da ima opravka z mašino – med kolegicami se večkrat hvalijo, on je moj jeb***,

"You don't do the things that I want you to do - Maybe we'll make it together tonight
Come on girl - Be satisfied, be satisfied - Satisfied, yeah
Come on girl - You're never keeping me satisfied-Open up your eyes and see."

to pri invalidih ni možno, saj je očitno, da gre za stroj. Prvi korak deklet proti seksu z invalidom je priznanje, da odtava. S tem priznanjem prizna tudi tiste temačne plati svojega razmišljanja in svojih želja, na katere ni ponosna in jih je vedno zanikala. Takšno zanikanje se kaže prav med interakcijo z invalidi. Nema lokrat se izkaže, da je že samo druženje z njimi posledica neuspešne potlačitve lastne hendikepiranosti. Najpogostejši simptom, ki sledi iz tega je nenehno, morda celo malce posesivno, ponujanje pomoči. Seveda takšne, ki ne bo ogrožala zanikanja.

Iz prakse vemo, da je igra takšnega odnosa možna, dokler se ne spotaknemo ob njihove strahove pred drugačnim. Čeprav jim prav tako ni všeč, da so v svoji unikatnosti serijske. Ker je to zadrega sodobnega civiliziranega sveta, je problem seksualnosti invalidov družbeni problem, zato bi se moral reševati na nivoju države in zakonodaje. Ker sicer invalidom priznavajo spolne organe, ne pa tudi družbenega spola, posledično zanikajo njihovo seksualnost. »Invalida« se postavlja pred »človeka«. To bi lahko bil argument k temu, zakaj imajo z zakonodajo privilegije, ki jih drugi nimajo. Na žalost takšne, ki jih ne potrebujejo.

Najprej je invalid, potem človek (vmes so še hišni ljubljenci, saj so deležni več pozornosti in nežnosti: v medijih je tudi večkrat govora o pravicah živali kot o pravicah invalidov), ... nato vse ostalo in šele nato spolno bitje. Če, in samo če ima srečo, da kakšno dekle z njim zna uživati na več načinov, ne da bi ob tem odtavala, je tudi seksualno bitje. Takšna ženska nima težav s temnimi platmi svoje duše.

Mnenje drugih

Zanimivo, zanimivo, iz vsemogočih medijev nam mečejo nasvete za najboljše erotično doživetje, najboljšo vročo noč, ponujajo nam nove seksualne položaje, ki zagotavljajo orgazem z velikim O'. Vse lepo in prav. Toda zakaj do sedaj nisem še nikjer zasledila niti opombe, ki bi dala vsaj droben napotek, kako premostiti oviro pri položaju, če si invalid. Zdi se, da moramo imeti za sabo vsaj 3 leta joge, pilatesa in ne vem česa vsega še, da bi lahko izvedli 'najpreprostejši' položaj. Zdi se, da seks za invalide ne obstaja. O njem se ne govori, ne komentira, preprosto je tabu tema. Kot da se z invalidnostjo vse ustavi in so samo še osebe za katere je treba skrbeti 24/7 in niso sposobni zavezati vezalk.

Priznajmo, ob pogledu na invalida nas najprej spreleti sočutje in pomilovanje. Ni ti za minuto ne pomislimo, da oni nočejo tega. Pravzaprav so močnejši od nas, saj kljub invalidnosti sami skrbijo zase, so samostojni, zdi se, da imajo veliko več volje, da dokažejo, da so nam enakopravni. Ampak zakaj bi se sploh morali dokazovati? Pravzaprav so veliko bolj iznajdljivi pri premagovanju vsakodnevnih težav, imam občutek da znajo uživati ob malih stvareh, da živijo s polnimi pljuči... kar pa se ne more reči za vse »normalne« ljudi.

Toda kljub vsemu jih nikoli ne povezujemo s seksom in ne pomislimo na njihove spolne potrebe. So mar invalidi neseksualna bitja? Ste imeli kdaj zlomljeno roko ali nogo? Med zdravljenjem nikoli niste čutili potrebe po seksu?

Osebnostno lahko povem, da sem do sedaj na televiziji videla samo en erotični prizor v katerem je bil prikazan invalid (Rojen 4. julija), pa še ta se je končal, kot da je tip nezmožen. In če tako pogledamo, v filmih redko nastopajo invalidi, na prste ene roke bi lahko preštela filme, nadaljevanke in oddaje v zadnjem letu v kateri so imeli invalidi vsaj stransko, kaj šele glavno vlogo. Vsi namreč radi gledamo zdrave ljudi, ker se nam ni treba soočiti z drugačnostjo. Zdravi ljudje nas ne pretresejo, predramijo... puščajo nas varno zavite v našem zapredu in nam reklamirajo razmišljanje 'nam se kaj takega ne more zgoditi'. In potem v taki družbi resnično težko razmišljam o invalidih in spolnosti. Oziroma pač raje seksamo s sebi enaki

Ko lahko sklepate, da pasivnost in aktivnost nima nič skupnega s fizičnim delom, ki ga opravite med seksom, ste storili prvi korak k razumevanju pomembnosti seksa v življenju invalidov. Gre za korak, ki omogoča, da odvratno postane prijetno; ko moški ni več sredstvo za zadovoljevanje njenih potreb, ampak je tudi bitje potrebn; ko invalid ni več odvraten, potreben osebek, ampak je človek, seksualno bitje in šele nato invalid, če to koga vzburja.

Se nadaljuje

Andrej J. Jug

Mnenje drugih

Ok. Sem dobila nalogo, da napišem nekaj o seksu z invalidi. Pa nisem imela pravih idej. Edina misel, ki se mi je podila po glavi, je bila, da je odvisno od stopnje invalidnosti in od tega, kako rad imaš tega človeka. A tukaj se je vse ustavilo, dokler se nisem lotila branja Andrejevega članka (mimogrede, sem ena tistih srečnic, ki je prebrala oba dela in brez cenzure). In potem sem bila po branju tega članka vsa apatična naslednje pol ure. Ja, morda ima prav. Toda jaz nisem taka. Ali pa morda na nekem nivoju sem, kdo bi vedel ... Zagotovo nimam problem s pasivnostjo v postelji, za katero bi si pa upala reči, da je preveč tipična za marsikatero žensko. Toda kljub temu ne seksam z invalidi. Kje je torej srž problema?

Ves čas sem imela v glavi en stavek: "Če bi ljubila invalida, potem bi spala z njim." Toda ali ni morda to le izgovor. Konec koncev bi težko rekla, da sem ljubila vsakega moškega, s katerim sem bila. Poleg tega pa je verjetno težko reči, vendar mislim, da je prav mogoče, da si morda ne damo možnosti, da bi se zaljubile v invalida, ker se bojimo seksa z njimi. Zakaj? Ne vem, morda je to vprašanje kemije, morda gre tudi v veliki meri za strah, kako bi se same odrezale, kjer bi se lahko do neke mere strinjala z Andrejem. Ne vem. In potem mi gre ves čas po glavi še ena misel. Ali morda ne bi šlo v primeru takšnega seksa za čisti seks iz usmiljenja. In konec koncev, tudi z drugimi potrebnimi tipi, ki ne dobijo ravno pogosto, ne seksam iz usmiljenja. Zakaj bi z invalidi ... Ampak? Zdi se mi, da gre za neresljiv krog, kjer se ves čas zapletemo. Je mogoče, da bi uživala? Mislim, da nikoli ne bom vedela, dokler ne bom poskusila? Če kdaj sploh bom? In konec koncev, ja, tudi tukaj bi se morala rešiti tisočih predsodkov. Toda ali si tega sploh želim?

Mislim pa, da se Andrej moti v eni temeljni stvari. V tem, da invaliden moški ne rabi čete prijateljic, ampak četo ljubic. Kajti verjetno je mnogo večja možnost, da bi sama, če bi, spala z invalidom, ker bi ga imela rada, kot pa zgolj zaradi seksa samega ... Žalostno, ampak mislim, da je ljubezen pri seksu z invalidom mnogo pomembnejši faktor, kot pri seksu z »normalnim« moškim. Kar pa pomeni mnogo več intime in skupno preživetega časa. Ja, in ne morem vam garantirati, da bodo v tem primeru ženske prej razširile noge, upala pa bi si trditi, da je verjetnost večja. Toda ali je to dovolj?

In konec koncev – kdaj smo nehali povezovati spolnost z ljubeznijo? Česa nam dandanes primanjkuje? Verjetno, kljub vsej pornografiji in odprtosti, kar obojega ...